

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 29. prosenca 1892.

List 5.

JEZUS.

Imé je eno nad vse naj svetejše,
Enakega v nebesih in na zemlji ni;
Imé za usta je čez med sladkejše.
Ušesom pesem slajša ne doni,
Serce prečudno nam razveseli.

A. V.

Vselej zvesti, pošteni bodite, starše ljubite!

Gotovo so vas, moji ljubi mladi prijatelji, že večkrat opominjali stariši in sorodniki, kakor tudi vaši učitelji, da bodite nepremakljivo pošteni; dostikrat se je že pripetilo, da si je s tem vstanovil kak mladenič srečno življenje. Povedal vam bom znamenit izgled. s priserčno željo, da se nanj ozirajte ter si to lepo čednost do terdega prisvojite kot drugo natoro.

Bilo je pred nekaj leti, ko se je poslovil od svojih staršev nekega dne že nekoliko stareji učenec iz mojega bližnjega sorodstva o velikih počitnicah, v začetku avgusta obiše skoro deset ur daleč bivajočega strica, pridnega poljedelca, ter da ostane pri njem nekaj tednov. Ko ga je noč prehitela, bil je še štiri ure oddaljen od svojega cilja in ni si upal sam poti nadaljevati po noči, ker je peljala vožnja cesta skozi gosti gozd. Šel je tedaj v veliko, lepo gostilno, ktere posestnik je slovel daleč na okrog kot najbogatejši mož tistega kraja. Vedeli so pa tudi vsi ljudje, da je ta mož v mladosti neizrečeno spoštoval in ljubil svoje stariše; zatorej privoščili so mu njegovo blagostanje obče z veseljem kot plačilo za njegovo plemenito in dobro serce, temveč, ker je bil tudi z reveži zelo prijazen in jim je rad pomagal.

Bilo je ravno ob devetih zvečer, ko dijak prav lahko poterka na vrata; stopivši v gostilno

našel je gostilničarja ravno samega, beročega pri luči velike svetilnice časnike, ter ga poprosi z zelo priljudnimi besedami za prenočevanje. Gostilničar odloži časnik ter mu reče, da lahko brez skerbi prenoči v njegovi hiši; sej da sprejema večkrat, posebno o velikih počitnicah, popotvajoče dijake v svojo hišo; iz lastne skušnje namreč vé, kako dobro dé mladim ljudem, ako jih kdo gostoljubno in prijazno sprejme. Ob enem ga povpraša, če ima zadnje spričevalo pri sebi. Dijak potegne ga iz mavhe ter podá gostilničarju, v katerem spoznal je dijak na prvi pogled učnega, zvedenega moža. Ta, spričevalo pregledavši, dostavil je nekaj opomb ter mu spričevalo zopet nazaj dal z znamenjem zadovoljnosti. Nato oprasuje mladenca o domačih njegovih razmerah. Dijak mu pojasnuje: „Prihajam iz vasi L.; moji stariši — oče so reven mizar — živé zelo slabo ter si prislužijo z največim natezanjem komaj toliko, da si preskerbè za se in moja brata, ki sta oba mlajša od mene, najpotrebniše hrane; meni pa je bilo mogoče na gimnaziji študirati le po veliki milosti našega gospoda župnika, ki so me priporočili bogatemu kupcu v mestu, pri katerem sem imel hrano zastonj; kar potrebujem za stanovanje, obleko in šolske potrebe, to dobivam od gospoda župnika, nekaj od strica, ktereга mislim zdaj obiskati. Sem tedaj edino le zastavljen na milost usmiljenih ljudi. In, ako sem kak mesec imel kake solde odveč, poslal sem jih — tu se je mladenič ves ginjen zjokal — svojim revnim, dobrim starišem, da bi si mogli s tem nekoliko olajšati svoje stanje. Vsak dan prosim Boga, da bi mi ohranil očeta in mater dolgo, ter mi dal moč in priložnost, jih kdaj podpirati in jim njih stare dneve zboljševati.“

Verno poslušal je gostilničar lepe in poštene

besede dijakove: dal mu je nato prinesli še večerjo, in ko se je najedel, po služabniku spremili ga v eno izmed sob, ki so bile pripravljene za odličniše goste. Poprej dal si je pa gostilnik sam dosti opravila v tej sobi ter pustil, predno je odšel, na mizi skledico cekinov, ki je bila rahlo z lahko in prezorno tančico pokrita. Dijak stopi v sobo in iznenaden ostermi, take lepe bogato okrašene sobe svoj živi dan še vidil ni; vse, kar je pogledal, kazalo je, da tu je blagostanje, bogastvo. Ko je vrata zaperl, ni se mogel zderžati, da bi se po sobi ne ogledal. Vidil je lepo pohištvo, omare in ogledne stekline, mize z vloženo olepšavo, čudno žareči svetilnik, lepo, veliko peč, gostó svilnata zagrinjala pri oknih, velike podobe v zlatih okvirih, krasne tapete itd. Naposled pride do pisalne mize. Kolika množica lepih, umetniško vravnanih, dragih drobnin! Glej, kar neprevidoma vprè se mu pogled na zlato, ki se je blisketalo pod tančico; premaga ga radovednost, privzdigne počasi tančico in vidi pred seboj — skledico polno bliščečih rumenjakov. Ustraši se: toliko denarja skupaj nikoli še ni videl v svojem življenji, tudi ne pri bankirju v mestu: obstane kakor okamnel. Radovednost mu je zbudila skušnjavo: Ko bi bilo to moje, misli si, kako dobro bi lahko živel! Kako bi mogel pomagati skerbni starišem, bratoma, ter jim nakupiti živeža za dolgo časa! Kako vgodna bi bila nočna tema, da bi si prisvojil denar ter z njim kar čisto tiho bežal iz hiše... Toda tega pa ne, nikakor ne! Bog me vidi. In potem, kolik bi bil strah, kolika žalost starišev, kolika sramota za nas vse, ko bi bil kar neprevidoma za tatú spoznan: Bog me vari in moj ljubi angelj varh! Ničesar se ne dotaknem! Dobrotljivi Bog bo dal, da kljubu mojemu uboštvu bom svoj cilj dosegel ter podpiral svoj dan stariše!... Urno zapusti kraj skušnjave, poklekne, opravi prav pobožno večerno molitev in se poda k počitku. Ze ko je bil stopil v sobo, slišal je, da so zaperli večna vrata.

Noč je srečno minula; sanjalo se mu je o zakladu, ktereга je videl zvečer pred seboj ter je sebe cenil za edinega, srečnega posestnika teh rumenjakov. Ob štirih se je zbudil, je vstal ter opravil jutranjo molitev: potem se je vsedel k oknu ter opazoval lepo, rodovitno okolico, kakor tudi kar so počenjali domači na dvorišči poslopja; naposled, ko je ura že pet odbila, in je solnce krasno na nebu sijalo, priporočil je še enkrat sebe, svoje stariše, brate in dobrotnike Božjemu varstvu ter se pripravljal, da zapusti lepo, gostoljubno hišo. Posli so že pridno delali v hiši in na dvorišču: ko je prišel po stopnicah pervega

nadstropja doli, stal je tu že hišni gospodar na vratih ter zapovedoval, kaj se ima čez dan zgoditi. Dijak gospodarja zelo prijazno pozdravi, se serčno zahvali za gostoljubni sprejem in vpraša, kaj je dolžan. Gospodar ga povabi, da naj stopi v sobo in se malo oteša predno odide; med tem mu je tovaršijo delal višji hlapec, že star, pa pošten in zgovoren mož, ta čas šel je oštir v sobo, v kateri je bil gost prenočil, in je denar večkrat preštel: nič ni manjkalo. Vernivši se vpraša mladeniča: „Ali imate kaj denarja pri sebi, da si še kje kupite malo hrane in požirek piva?“ — „Da, dejal je dijak, imam še en goldinar pri sebi; bil je edini, ktereга so stariši imeli, ter ga meni v preveliki dobroti stisnili v žep, akoprav sem se branil, ga vzeti.“ — No, dejal je gostilničar, tu vam hočem še nekaj po verhu dati, da morete ne le sebi, temveč tudi vašim ubožnim starišem in bratoma malo veselja napraviti.“ Nato izročil mu je vpričo hlapca majhen, pa precej težek zavitek z besedami: „Ljubi moj, mladi prijatelj! Jaz sem včeraj na pisalni mizi pustil nekaj cekinov, sem jih pa danes na istem mestu nedotaknjene našel: s tem, da niste dotaknili se pred vami ležečega denarja, pokazali ste svojo zvestobo in poštenost. Pa še več: ko sva se sinoči pogovarjala, ste mi o svojih dobrih stariših s toliko ginljivostjo in s tako serčno ljubeznijo pripovedovali, da sem iz vsega moral spreviditi, da se resnično trudite, jim čast in veselje napraviti; razvidil sem iz tega z največjim veseljem, da si skerbno prizadevate, kolikor mogoče, zvesto in vestno spolnjevati četerto Božjo zapoved. Ljubi Bog naj vas zato obilno poplača, ter vas tu in tam blagoslovi! Mene samega ganila je vaša povest do solz, kajti tudi jaz sem si prizadeval v svoji mladosti spoštovati svoje drage, ljube stariše pred Bogom in pred ljudmi: posledica temu je moja sedanja velika sreča in moje blagostanje. Vidite to sedaj sami nekoliko z lastnimi očmi. Tu imate denar, ktereга ste videli sinoč na mizi; ravno petdeset cekinov je. Pošljite to svojim ubožnim starišem ter jih od mene lepo pozdravite. Vam pa še enkrat priporočim: Bodite pridni, molite prav zvesto, bodite vestni v izpolnjevanju dolžnosti in ostanite vedno pošten mladenič. Spominjajte se prav velikokrat svete četerte zapovedi in ostanite tudi nadalje priden in dober sin! Potem, moj prijatelj, smete upati na srečno prihodnost; potem ne boste le vi srečni, temveč boste tudi imeli priliko, mnogo družih osrečiti! Potem se boste svoj dan z veseljem spominjali na svoje mlade dni. Srečno potovajte; Bog bodi z vami!“

Janez Repič.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

VII. Poglavje.

Oskerniki oblastnije.

8.

Nikdo si sam po sebi ne more dati škofovstva, temuč mora vanj pozvan biti po Bogu, kakor Aron.*) Postavni poklic odpira vrata do cerkvene službe.*) Kdor ne pride skoz duri v ovčnjak, temuč drugod vlazi, ni pravi pastir; tat je in tolovaj.*)

9.

Kdor se derzne lastiti si službo brez poziva, je podoben tistim davnim ukanljivcem, o katerih govori Gospod: „Teh prerokov nisem pošiljal, pa sami so tekali: nisem njim govoril, sami so prerokovali.“

Non mittebam prophetas, et ipsi currebant; non loquebar ad illos, et ipsi prophetabant. Jerem. 23, 21.

10.

Poklica sta le dva postavna: eden nenavaden, ki pride neposrednje od Boga: tak je bil poziv Mojzesov in Kristusov. Drugi je navaden, ki pride od postavnih pastirjev, ko poziv katoliških škofov. Kdor nima za se pravega poziva in se štuli škofa, je ukanlivec.

11.

Nenavadni poklic se mora po uku očetov spričati s čudeži. „Je li, vpraša sv. Pacijan, Novacij govoril jezike? je li prerokoval? je mrtve obujal? Kaj takega bi moral storiti v dokaz, da ima pravico nov evangelij učiti.*) Kdor koli pride v imenu ali na van družega, ne more tirjati, naj bi se mu to na njegovo lastno terditev verovalo,*), temuč se izkaže z dokazi. Tako sta Mojzes in Kristus s prejasnimi čudeži spričala, da sta poslanca božja.

12.

Navadni poklic se skaže v nepreterganem nasledstvu, segajočem do aposteljnov po Jezusu Kristusu postavljenih. Nikdo ne more biti škof in služabnik v kat. Cerkvi brez takega nasledstva. Kdor se je vrnil po samem sebi, je posvetnež in tujec, ktereга Jezusova Cerkev ne priznava.

* Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur a Deo, tanquam Aaron. Hebr. 5, 4.

* Quomodo vero praedicabant, nisi mittantur? Rom. 10, 15.

* Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro. Joan. 10, 1.

* Linguis locutus est (Novatius)? prophetavit? suscitare mortuos potuit? horum enim aliquid habere debuerat, ut evangelium novi juris induceret. Pacian.

* Nemo veniens ex alterius auctoritate, ipse eam sibi ex sua affirmatione defendit. Tertul.

13.

Luter in Kalvin nista imela navadnega poklica, ker sta edinost pretergala in stavila altar proti altarju, in leco proti leci. Ako pa sta imela nenavaden poklic, kje so njuni čudeži? Če pa bi bil njima Bog naročil kerščanski svet popraviti, sta dolžna svojo pravico spričati. Nikako; nismo njima vere dolžni na nju golo besedor sicer bi morali vsacemu gobezdaču verovati. Nikjer pa se ne bere v zgodovini, da bi bila kak čudež storila. Nagli razšir njunega uka v čudež kovati pa je bosa, kjer je vspeh strasti, kakor pri mohamedanstvu vspeh strasti in orožja. Kajti to ni čudež, če se slabe množine dajo po uku zapeljati, kateri poželjivost pase, kakor uk teh novih aposteljnov. Luter in Kalvin sta tedaj kriva pastirja, še drug zoper družega.

14.

Resnica daja postavno oblast, to je dvoumna terditev. Razjasnimo ji dvoumnost. Ako pové, da daje resnica dogodek, ki je obče znan, t. j. da daje resnica poklica postavno oblast, jo odobrujemo. Ako pa méri na resnico izumljenja ali kar se rado za resnico hvalisa, jo povdarjamo kot bedastočo. Ta resnica ali preverjenje o tej resnici ni bila nikoli podlaga postavni oblasti: kajti vsi bi si jo svojili, ker vsak terdi, da je resnica na njegovi strani.

15.

Oblika cerkvene vlade ni nikakor ljudovladna, ker Jezus ni ljudstvu rekel: „Pojdite in učite vse narode...“ Tudi ni veljaška, ker tisti, ki vladajo cerkev, ne uživajo vsi enake oblasti. Tudi ni samodržna, ker ne počiva oblast samo v eni osebi. Kakšna je tedaj. Veljaško-samoderžno je, ker ima glavarja, čigar oblast postave božje vežejo.

Dominentur nobis regulae, non regulis domine-mur. Coelest. I.

16.

Cerkev mora imeti vidnega glavarja, ker je edina, in ker se njeno edinstvo ne more obraniti brez občnega zedinišča, v katerem se vsi njeni udje strinjajo.*) Ta glavar pa so rimski škof,*), kateri kot naslednik sv. Petra imajo božjo pravico, nad druge škofo pervenstvo časti in sodbe. Le sv. Petru je Gospod rekel: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo cerkev.“*)

* Unus eligitur, ut, capite constituto, schismatis solatur occasio. S Hier.

* Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo ecclesiam meam. Matth. 16, 18.

* Tibi dabo claves regni coelorum. Ibid 19. Pasce agnos meos, pasce oves meas. Joan. 21, 15... Simon, Simon! satanas expetivit, ut vos cribraret, sicut triticeum; ego autem rogavi pro te, ut non delicias fides tua; et tu aliquando conversus con firma fratres tuos. Luc. 22, 31.

„Tobi bom dal ključne nebeškega kraljestva. Pasi moje jagnjeta — pasi moje ovce.“ „Simon, Simon! glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal, kakor pšenico. Jaz pa sem prosil zate, da ne jenja tvoja vera, in ti kader se nekdanj spreberneš, poterdi svoje brate.“ Zato gre papežu skerb, da se cerkvene postavne spolnujejo po vesoljnem kerščanskem svetu, gre pravo, sklicati vesoljne zборе, izbčevati tiste, ki nečejo tje priti. Kot kristjanov občni oče dajejo lahko nove postavne za cerkev.

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

„Bog Vas je hotel poplačati, gospod stotnik, da je prišlo toliko mladenčev zopet na pravo pot,“ je rekel stotniku, ki je bil srečen, da se je tudi on z Bogom spravil.

Pogovarjala sta se še dolgo, dokler nista dospela do stotnikovega stanovanja. Sedaj je Ivan spodobno „salutiral“ in se hotel oddaliti; toda stotnik tega ni pripustil, obderžal ga je pri sebi celi dan.

Po veliki noči se je vojašnica čisto spremenila. Zjutraj so vojaki zahajali v cerkev k sveti maši, mesto da bi kakor prej doma se razveseljevali. Kletvine so se čedalje bolj poredkoma slišale. In če je kedo zaklel iz navade — kajti navada je železna srnjca — izgovoril je komaj polovico kletvice, a se precej spomnil, da ni prav storil in druga polovica kletvine obtičala mu je v gerlu.

Z vsem tem pa je mislil Ivan, da še ni doveršil svoje naloge. Spodbujal je o vsaki prili svoje tovariše ter jim zdaj pa zdaj povedal kako dogodbo.

Nekoč se je govorilo v vojašnici zvečer o velikonočni spovedi. Bila je zbrana precejšnja množica prijateljev in vsakdo je odkritoserčno povedal, kako pokoro mu je naložil spovednik. Da bi jih Ivan tem bolje spodbudil ter jim toliko bolj pokazal, kako vestno je treba opraviti naloženo pokoro in sicer brez vseh posvetnih pomišljejev, pripovedoval jim je sledečo dogodbo:

„Neki vojak je imel mnogo let gerdo navado bogokletja. Šel je nekedaj k spovedi ter je spovedniku vse natančno razodel, kakor je potreba. Le-ta ga je prav lepo podučil, kako strašno krivico da dela z bogokletjem Bogú in pa kako s tem skruni samega sebe. Vojak je bil ginjen in obljubil je spovedniku, da bode rad spolnil kakoršnokoli pokoro, samo da bi se odvadil te peklenske pregrehe.

Ko je spovednik videl, da ima vojak v resnici dobro voljo, je dejal: Slušaj sin, prav lahko se odvadiš, samo če hočeš. Vselej, kadar izustiš kako bogokletstvo, poljubi zemljo. To je edina pokora, katero ti nalagam, in edino sredstvo, katero Ti more pomagati, da se odvadiš te gerde navade.

Vojak stori, kakor mu je naložil spovednik. Zderževal se je bogokletstva, kajti sram ga je bilo, da bi poljubil zemljo v pričó drugih. Bila je vojska in začela se je bitka. Tu uide vojaku zopet iz ust neko bogokletstvo. Rad bi ga bil še zaderžal v ustih, ali bilo je prekasno. Slišali so ga že drugi. Pomočka ni tedaj bilo družega, nego poljubiti zemljo. Ko bi vi vedeli, kako mu je bilo to težko, kajti smeh in krot hot nastal je med posvetnjaškimi tovariši. A ko je

bil še pripognjen, priletela je sovražna krogla, ki mu je odnesla kapo. Če bi bil stal, raztergala bi ga bila brez dvoma na dvoje. Tovariši, ki so poprej nesramno krehali, so kar umolknili, vojak pa je odslej vsakemu preklinjavcu pripovedoval, kako čudovito je bil rešen.“

Ta zgodba je poterčila Ivanove tovariše v dobrem in vsakdo je še terdneje sklenil, da bo zvesto opravljal od spovednika naloženo pokoro, zlasti pa se ogibal bogokletstva.

Tako blagodejno vplival je Ivan na svoje tovariše.

Velikodušen čin.

Na večer necega praznika podal se je Ivan še s svojimi tovariši na obrežje neke reke, ki je tekla blizu mesta. Krasen most peljal je na ono stran vodé. Radi svežega zraka bil je ta kraj kaj priljubljeno sprehajališče meščanom, ki so zlasti ob praznikih na večer radi tjekaj zahajali. Tudi Ivan se je nekaj časa tamkaj sprehajal, naposled pa se je naslomil na ograjo mostú ter nadaljeval svoj razgovor s tovariši.

Neprevidoma se zasliši krik in v istem trenutku pade nekaj v vodó. Nek desetleten deček stal je namreč na obrežji in metal kamničke na mimo plavajoče ribe. Tu mu odnese veter pokrivalo v vodo; hoče pokrivalo vloviti, nagne se na vodo, a v istem trenutku zgubi ravnotežje in se na glavo prekopicne v valovje.

Na njegov krik prestrašil se je Ivan in tudi vsi drugi šetalci prihiteli so k ograji, da vidijo, kaj se je zgodilo. Ko nesrečna mati ni videla več svojega deteta na prejšnjem mestu, uganila je takoj kedó je padel v vodo in omedlevši se zgrudila. Izmed gledalcev so nekateri skušali pripraviti nesrečno mater k zavesti, drugi bolj boječi pa so se spogledavali, hoteč se oserčiti, da bi kedó poskušal rešiti utopljenca.

Med tem pa je valovje dečka naglo neslo naprej. Ali Ivan se ni pomišljal niti trenotek. Vergel je na stran kapo in sabljo, skočil na bližnji čoln in naglo odveslal za dečkom. In ko ga je voda zopet privzdignila kviško, naredil je Ivan znamenje sv. križa ter skočil za njim v valovje. Gledavci zagnali so krik, ko Ivana precej časa ni bilo na poveršje, meneč, da bode tudi on utonil. A kmalu prinesel je dečka na poveršino. Z levico stiskal ga je k sebi, z desnico pa je plaval proti obrežju.

Gromoviti živio — in slavoklici sprejeli so pogumnega plavalca. Od vseh strani mu je donela pohvala. Krik zbudil je tudi nesrečno mater iz omedlevice. Deček je bil še živ in prenesli so ga v bolnišnico. Sedaj pa so se združili vsi in slavili verlega Ivana. On, ki se je izogibal časti, moral je iti sedaj v pravem zmagoslavji v mesto. Vedno večja in večja je prihajala množica, ki ga je spremljala v mesto. Vsi so mu klicali „slavo!“ in vsakdo si je štel v dolžnost podati mu roko in se mu zahvaliti za njegovo velikodušnost. On pa, ko je prišel v bolnišnico, bila mu prva skerb, zahvaliti se presveti Mariji Devici za rešitev dečka.

Zvečer pa se je na novo zbralo občinstvo pred njegovim stanovanjem in mestna godba je njemu na čast očitno svirala. In znova se je razlegalo, slava, — slava! Ivan se je berzo umaknil, a njegovi tovariši so ga poiskali ter ga prisilili, da se je moral pokazati zbranemu ljudstvu. In zopet se je veršil ganljiv

prizor. Oče rešenega dečka prihitel je od njegove postelje k rešitelju, in spominjaje se, da v prvi zmešnjavi je pozabil dostojno se mu zahvaliti, objel in poljuboval ga je med solzami v pričo vsega občinstva. Pogled je bil tako ganljiv, da so vsakega izmed gledavcev solze oblile.

„Dokler bodem živel jaz in moj sin, spominjali se bodemo vedno, kaj smo dolžni vam, ki ste z nevarnostjo lastnega življenja rešili njega gotovega pogina.“ je klical oče.

Komaj se je izvil Ivan njegovim objemom, ter prašal, kako je s sinom?

„Hvala, prav dobro!“

„Zahvalite se tedaj Bogu in presveti Mariji Devici. Z Božjo in Marijino pomočjo rešil sem Vašega sina!“

In nato se je obrnil k ljudstvu, ter rekel:

„Lepa hvala častitim meščanom, ki so me počastili bolj kot zaslužim. To hvalno razkazovanje pripisujem samo veliki vlnudnosti cenjenega občinstva. Zame je največje veselje, da sem mogel rešiti očeta in mater neizmerne žalosti. Bogu samemu velja čast, katero vi danes meni skazujete!...“

Po teh besedah podal je rokó onim, ki so stali poleg njega, pozdravil ostale ter zginil v bolnišnico. Ljudstvo zopet zakliče „živio!“ godba še eno ureže, in konča se slovesnost na čast verlemu bogoslovcu — vojaku.

Od tega dne je bilo Ivanovo ime in njegova verlost znana po vsem mestu. In kodar je hodil, kazali so nanj, ter si pripovedovali, kaj je lepega storil.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Spominjajte se umerlih duhovnov! Gotovo je tudi to previdnost Božja, da se obširno budí misel, skerbeti za duhovne po njihovi smerti. V Mengšu ondotni nadžupnik preč. gospod Janez Zorc želi v novo obuditi bratovščino sv. Mihaela v prid umerlih duhovnov, ki so jo bili že pred kacimi dve sto leti ondi ustanovili kranjski duhovni Druge škofije, n. pr. Terzaška, imajo družbe duhovnov med seboj, ter vsak družbenik duhoven za umerle tovarše opravi nekaj ss. maš in „Officium defunctorum.“

Posebno ginljivo je pa tudi, da se je jela med neduhovnimi goreče vnemati ljubezen do umerlih duhovnov in zdaj enako napravljajo molitveno družbo zanje. Kakor pekel med hudobnimi prostomišljaki vžiga jezo in sovraštvo zoper škofe in duhovne, tako pa se nasproti zlobnim zedinjajo pošteni in dobri verniki v tolažbo duhovnov, ne le živih, ampak tudi umerlih. Kdo neki bi ne ljubil svojega duhovnega očeta, spovednika itd.? Sej je ni priserčniše zveze, kakor je med spovednikom in spovedencem, med duhovnim pastirjem in ovčicami, in ako smert uzame dušnega pastirja, spovednika, ktera ovčica bi res ne želela, ne molila zanj, da bi bil naglo rešen, ako se ima v včah še kaj očiščevati zarad ostalih pogreškov in nepopolnosti.

Naslednji spis naj služi v poterjenje tega, kar smo rekli:

V „Norbertus-Blattu“ na Dunaju 22. t. m. piše naš verli rojak gospod profesor Jan. Repič to-le:

V moje naj večje veselje se kaže, kako posebno času primerna in sploh všeč je misel, da naj se vstanovi molitvena družba v pomoč in tolažbo umerlih mašnikov. To mi pričajo dan na dan lepi dopisi, ki mi jih pošiljajo navdušeni katoličani od blizo in daleč v tej zadevi. Ne morem si kaj, da bi tudi saj danes nekoliko tega ne naznanil spoštovanim bravcem in bravkam. Prepričan sem, da ta blaga poročila bodo veliko pripomogla, da se pridobi vedno več udov družbi, ki ima tako lep namen.

Tako n. pr. mi piše bivši sošolec, zdaj župnik in dekan na Kranjskem:

„Čestitam Ti k nepričakovano dobremu vspehu molitvene družbe za umerle duhovne. Kakor naša izverstna „Danica“ piše, se je oglasilo že čez 800 (zdaj čez 1000 Vr.) udov za pristop. To bode Tebi krona za vsa dobra dela, in zavednost posrečenega podjetja Ti bode smert olajšala. Vse v Božjo čast!“

Iz pisma nekega gospoda s Saksonskega: „Ravnokar sem bral Vaše vabilo za vstanovo molitvene družbe za duše umerlih duhovnov; naznanjam Vam, da sem popolnoma edinih misel s tem namenom in prosim, kar sprejmite me za družbenika...“

Iz Furtwangen-a na Badenskem mi kar ginljivo neki gospod piše:

„Močno me je veselilo, ko sem bral Vašo razpravo, in še več Vaš odmen, vstanoviti molitveno družbo v tolažbo umerlih mašnikov naše sv. Cerkve. Zanesljivo mislim, da to misel Vam je navdal sv. Duh: o zveršite jo v zaupanji na Božjo pomoč. Jaz vsak mesec dam opraviti nekatere maše za umerle duhovne; tudi molijo zdaj zanje mnoge pobožne duše in jih prav posebno priporočujejo ljubi Materi Božji. Nadjam se, da bom nabral veliko število družbenikov, katerih imena, ako želite, Vam bom poslal. Priserčno prosim ljubega Boga, da naj Vašemu prelepemu podjetju podeli svoj blagoslov...“

Neki gospod z Dunaja piše: „Skorej da si moram očitati, da sem do danes odlašal Vam čestitati k dobri misli oziroma na vstanovljenje molitvene družbe v pomoč umerlih mašnikov, in da s priserčnim veseljem tudi jaz pristopim, ako ljubi Bog dodeli, da se vstanovi. Prav zarés, k temu Vašemu podjetju je le srečo vošiti; kako bogat blagoslov bode v delež vsim, kateri pristopijo k ti družbi! Gotovo se bodo vsled tega tudi vsi živi duhovni pri naj svetejši daritvi spominjali vsih družbenikov, ter se tako že naprej hvaležne skazovali za naše mile molitve in darežljivosti, ktere bomo zanje opravljali po njih smerti. Kako mogočne bodo pa tudi priprošnje onih mašnikov za vas, kateri bodo po tej molitveni družbi hitreje rešeni iz kraja očiščevanja in tako tudi poprej dospeli do zveličavnega gledanja obličja Božjega.“

Tem tako lepim besedam ne vem kaj več pridedati; kakor vse izhajajo iz serca, tako gotovo tudi vsim v serce segajo. —

Poslednjič naj preblagim čitateljem in čitateljicam naznanim, da dozdej se je že čez 1000 udov oglasilo k pristopu. Prošnjo za milostno cerkveno poterjenje in dobrotno pridobljenje kacih duhovnih dobrot za deležnike sem že vložil in sicer pri visokočastljivem knezoškofijstvu Ljubljanskem, ker večina teh, ki so se oglasili, je iz Kranjskega, kar je za to deželo gotovo velika čast.

Nadajamo se tedaj srečnega vspeha. Bog bla-

goslovi to početje v Svojo lastno večjo čast in v tolažbo izvoljenih služabnikov Njegovega svetišča!

Jan. Repič.

Iz Ljubljane. (Molimo bolj goreče za spreobrnjenje razkolnikov!)

Dobrega polstoletja je, odkar so bili katoličani začeli z veliko vnemo moliti za spreobrnjenje Anglije, in komu ni znano, kako velikansk je vspeh te molitve? O mnogih prilikah naznanjuje, kako se od leta do leta množi število spreobrnjenecv v samem Londonu, po vsem Angleškem, po Ameriki in družih protestanških krajih!... Zakaj bi se enako ne godilo na Ruskem in pri južnih tako imenovanih „pravoslavnihih.“ ako bi se več in bolj goreče molilo za njih spreobrnjenje? Pravijo, da prostor ruskega cesarstva obsega skorej deseti del cele zemlje, in prebivavcev šteje Rusija blizo 108 milijonov, to je, evropejska Rusija jih ima blizo 82 milijonov, na Poljskem blizo 8 milijonov, na Kavkazu veliko čez 7 milijonov, v Sibiriji čez 4 milijone, v srednji Aziji kake 4 in $\frac{1}{2}$ milijona, na Finskem veliko čez 2 milijona. Ako ondod, kjer je večina naroda nezedinjenecv, molitev predere, da previdnost Božja kako pot odpre; kako nezmerno velik bi bil sad! Naj se tedaj več in bolj goreče móli, bolj pogosto sv. obhajilo daruje za spreobračanje naših ločenih bratov, naj se zopet bolj pogosto začenjajo Slovenci zapisovati v Slomškovo bratovščino ss. Cirila in Metoda! Čč. oo. Lazaristi, ki imajo bratovščino v rokah, naj bi večkrat poročevali, v kakem stanu je bratovščina, če se razširja itd... Delajte mladi in spodbujajte nas stare, ki smo že okorni in proti grobu kimamo! Vam bodi naloga, delajte, delajte! V Carigradu je naprava katol. arhimandrita o. Anastisijada, ki sprejema k nam prestopivše razkolne duhovne, pa mladenče, ki imajo željo prestopiti v edinozveličavno Cerkev: tudi ta je vredna podpore. Mladenči, spominjajte se, kaj je dosegel Don Bosko z molitvijo in vnemo, in kaj dela njegov naslednik Don-Rua s svojimi mladimi aposteljni!

Torin. (Don-Bosko in njegovo čudovito drevo življenja.) Don-Bosko je že v življenji storil marsiktere neutajljive čudeže, veliki čudeži so pa to, kar se godi po njegovi smerti. Pervi „Bolletino“ Salesiano“ letošnjega leta je prinesel razkaz Salezijanske delavnosti v ravno preteklem letu, — „Opere compiute nel 1891.“ Naznanilo je od Boskovega naslednika, ki se imenuje „Don-Michele Rua. Č. g. Rua tedaj kliče svojim salezijanskim pomočnikom in pomočnicam:

„Dajmo hvalo vsi skupaj Božji dobroti, ki nas je ohranila v življenji, da smo bili zmožni kaj malo dobrega storiti. Preteklo leto se po božji dobroti in z vašo pripomočjo niso samo ohranila razna tehtna početja, temuč so se vedno boljše še razcvitala in razširjala v večjo čast Božjo in v zveličanje duš. Dalje poročá:

Preteklo leto je šlo več Salezijancev tudi v Sveto deželó. Naprošeni so bili od mnogozasluženega kanonika Belloni-ja priti na pomoč v njegove dobrotne naprave „Sv. Družine“ v Betlehemu, in sicer „Béjtgemal in Kremisan.“

Skoraj ob enem je mnsr. škof v Oranu na Afrikanem poklical Salezijancev, da bi poskerbéli za zapuščeno mladino tega velikega mesta.

Poslane so bile nadalje nove moči v Ognjeno zemljo, v Puntarenas, kjer so preteklo leto zidali lepo

novó cerkev. V Čili-ju so napravili novo vstanovo Kukunko, blizo stoljnega mesta. Prinesli so novo življenje misijonu v Kolumbiji in ob Ravniku (Ekvatorji), — tam tje je bila tudi podružna salezijanska hiša v Rio-Bambi, znamenitem mestu.

V Kolumbiji so Salezijanci prevzeli veliko bolnišnico (lazarét) ubozih gobovih, v kraju Agua de Dios.

Spomina vredno je, da v času ko so se Salezijanci podali k jaslicam Gospodovim v Betlehem, je previdnost Božja vravnala, da so drugi njihovi tovariši povzdignili novo napravo za mladino v Loreti, zraven svete hišice Marije D., kjer je bila naznanjena skrivnost Jezusovega oznanjenja.

Nov oratorij (nekak novejši cerkv. red) za dečke se je vstanovil tudi v Torinu, v Chieri; zopet drugi vstav je bil Salezijanom izročén v Veroni

V Belgiji (v Liegi) je bil v god brezmadežnega Spočetja 1891 blagoslovljen podstavni kamen za nov kolegij z oratorijem.

Nova kmetijska naselba je bila pričeta v Ruitzu na Francoskem, v razdelku „Passo di Calais.“

V Španiji so doveršili hišo „Angela varha“ v Sarriji, blizo Barcellone, in pridobili so si zemljišča k oratoriju sv. Jožefa v glavnem mestu Katalonije za zidanje bolj velike cerkve, ker dosedanja kapela je bila že premajhna za sprejemanje vedno večega števila zapuščene mladine. V Geroni je bila izročena Salezijancem velika lastnina za poljedelsko naselbo v onem kraju. Še imajo tudi upanje, da v kratkem jim bode moč zidati v Santandru saleški kolegij, za kterega so že vravnane priprave.

V avstrijskem cesarstvu so dobili privoljenje, da morejo sprejeti veliko večje število ubožnih dečkov v deško ubožnico, ki jo že imajo v Trientu.

Poročevalec noče posebej govoriti o kolegijih, hospicih, delavnicah, oratorijih, poljedelskih naselbah in družih podobnih napravah na Italijanskem, Francoskem, Španjskem, Angleškem, v Švici, ktere naprave so že prej bivale in se s pomočjo Božjo ohranijo tudi sredi med velikimi zadržki in pritežnostmi, ki vspešujejo in odpirajo vrata vedno večemu številu ubožne mladine obojega spola.

O dekliških napravah naznanuje zlasti mnogo spodbudnega iz Amerike. Redovnicam z imenom „hčere Marije Pomočnice“ so bila preteklo leto izročena razna pribežališča in začetne šole v prid ubožnih deklic. Ob enem pa so se zlasti zelo zelo razširile dekliške naprave po misijonih južne Amerike, kamor jih je poklicala neka dobrotna družba, da pričnú oratorij, nov hospic in delavnico za najbolj zapuščene deklice v stoljnem Limanskem mestu na Peruvanskem. Ravno tako so storili v mestu Montevideo, urugvaj-ske ljudovlade. Med drugimi, da vsih ne naštevamo, vstanovile so redovnice v kraju Roca pri Rio Negro (ob Černi reki) šole in hospice za ubožne deklice. Velikoserčne redovnice so z moškim pogumom prederle tje doli v Ognjeno deželó in vstanovile šole na otoku Dawsonskem, da spreobračajo in olikujejo ondotno divjaško mladino. — Tako delajo Boskovi redovniki in redovnice po širokem svetu; pri nas pa nekteri psevdoliberalci pisano gledajo, ako redovna osebstva za mladino po šolah še kaj smejo delati in bi naj rajši vse pregnali iz vsih učilnic ter vse učilišča v liberalna gnjezda spremenili!

Obširne so tudi osnove, ktere Don-Rua napoveduje za letošnje leto, kakor razširjanje misijonskih

hiš v Marsiliju, v Parizu, vravnavanje novih ubožnic, n. pr. v Rimu želé sv. Oče, da se doverši ubožnica za sprejemo 500 in več ubožnih mladenčev, ki so v naj večji nevarnosti za dušo in telo itd. V Londonu je potreba zidati novo cerkev, ker število vernikov ondi vedno raste. Naševa tudi velike potrebe v južni Ameriki, zlasti v Patagoniji, kjer dela škof Cagliario z drugimi Boskovimi aposteljni. Ali kaj se zamore početi po teh deželah, kjer kervave domače vojske delajo toliko pomanjkanje denara in tarejo zlasti Čili in Argentinsko republiko!

Don Rua se obrača poslednjič k salezijanskim pomočnikom in pomočnicam z besedami sv. Avguština: „Animam salvasti, animam tuam praedestinasti — ti si rešil eno dušo, preodločil (za zveličanje) svojo dušo.“ Misijonarji so z božjo milostjo pripravljeni rešiti premnoge duše, pričakujejo pa časnih pomočkov od Vas, gg. pomočniki in gsp. pomočnice.

Naš namen je pa zlasti tudi tukaj, vnemati in oserčevati naše slovenske mladenče po Don-Boskovem zgledu k velikodušnim delom v prid ubozih otrok in mladine. Ne morete zdaj sami mnogo storiti, ker ste sami ubožni, premorete pa svoje serce vnemati k močnodušnemu katoličanstvu in pripravljati se za prihodnjost. Don Bosko je pričel zbirati najbolj zgubljeno mladino in izgojeval je iz nje junake poštenosti in aposteljne sv. vere, kar vidite že iz tega spisa in ste imeli priliko slišati že poprej, ako ste Danico prebirali. Odgojeval jih je tako, da zdaj sami dejanje svojega duhovnega očeta razširjajo po Evropi in po drugih delih sveta. Pustite torej nečimurnost, pustite brezversko prostomišljaštvo, in lotite se tega, kar koristi Vam in vašemu bližnjemu.

Razgled po svetu.

Rim. (Kardinala Simeoni in Reisach. Ratisbonovega spreobrnjenja 50letnica.) Po smerti kardinala Manninga je samo še 11 kardinalov, ki so bili izvoljeni od Pija IX.; sedanjo dobo je izpraznjenih 13 kardinalskih časti. Med papeštvom Leona XIII. je umerlo že 79 kardinalov — v teh malo letih; o pontifikatu Pija XI. jih je razmeroma umerlo veliko manj, namreč 120 v 31 letih. Pokojni kardinal Simeoni je bil v začetku pri nuncijaturi; pod Pijem IX. ki se je močno pečal za orientalske zadeve, je bila ustanovljena kongregacija za jutrodeželske obrede, ki je bila pod vodstvom učenega kardinala Bavarca Reisach-a (kteri je l. 1856 s posebno priljudnostjo prvi avstrijski karavani razkazoval in pojasnoval znamenitosti iz Katakomb, ter sem imel tudi jaz srečo osebno ga spoznati); pod vodstvom Reisachovim tedaj je delal tudi Msgr. Simeoni, in imela sta zbrane najslavniše orientaliste, kakoršni so bili, oo. jezuita Franzelin in Bolling, oo. benediktinca Zingerle in Smith, pa gg. Thejner in Hugon Lämmer. Ti učeni možje so med drugimi zlasti liturgiške orientalske bukve natanko pregledali in popravili. Našim mladim učenjakom, ki višje študije nadaljujejo, bodi-si v Rimu ali drugod, bodi posebno priporočeno, da naj bi se ozirali na Orient; bolj mimo družih narodov so zmožni za nauk jezikov in s tem si pridobé pot do serc nezedinjencev, kar je tolika potreba.

Vatikanski kapitel je 17. prosinca z velikimi slovesnostmi kronal podobo Matere Božje v cerkvi sv. Andreja „delle Fratte“; ta podoba je namreč tista, pred katero se je bil pred 50 leti po velikem čudežu spreobrnil slavni Ratisbon, ktereга sem l. 1866 v Jeruzalemu osebno spoznal, kot spovednika „sijonskih hčer,“ ktere je bil sam ustanovil v cerkvi Ekce-Homo, ki jo je tudi on zidal. Ravno 20. t. m. kakor piše „Salzb. K.“, so torej v Rimu v omenjeni cerkvi obhajali 50letnico Ratisbonovega spreobrnjenja. Obširno popisano je čudovito spreobrnjenje v mojem popotovanju v Sveto deželo z imenom: „Tri mesce na Jutrovem.“ (Ob kratkem se nahaja tudi v solno-grški „Kirchenzeitung.“ 22. jan. 1892.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosinec).

a) Glavni namen:

Spoštljivost pred neizmerain veličastvom Božjim.

b) Posebni nameni:*)

23. **Zaroka M. D.** Svetost zakona. Zapecke v poklicu. Zakonske zadeve. Več zaročencev.

24. **S. Timotej.** Razširjatev molitvenega apostoljstva. Novinci za duhovski stan. (Duhovni in obhajanci.)

25. **Spreobrnjenje sv. Pavla.** Katoliški misijoni. Obvarovanje nedolžnosti v odločilnih letih. Versko gibanje na severnem Češkem.

26. **S. Polikarp.** Zvestoba do Jezusa Kristusa. Škofje. Molitve posebno potrebni duhovni. Dolžnosti zanemarjajoči stariši.

27. **S. Janez Zlatoust.** Sv. Cerkev na Jutrovem. Gorečnost v poslušanju besede božje. Družbe treznosti.

28. **Bl. Karol Vel.** Avstrijski cesar. Povernitev pregnanih redov na Nemško. Delavci in poslji.

29. **S. Frančišk Saleški.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva in pobožnosti presv. Jezusovega Serca. Redovi in kongregacije za ženske.

30. **S. Martina.** Mnogobrojno poklicanje za sv. redovniški stan. Odstranitev ponočevanja s kerščasnikim hišnim redom. Priporočene časne zadeve.

31. **S. Peter Nolaški.** Afrikanski misijoni in zatiranje suženjstva. Vse poslane, pa se ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu januariju in ki umerjó v mescu februariju.

Nameni za mesec februarij (svečan).

a) Glavni namen:

Spoštovanje do acemestnikov Božjih.

b) Posebni nameni:

1. **S. Ignacij.** Ta in vsak dan mesca vse naznanjene, pa se ne zaznamovane, ali nenadne zadeve. Ljubezen do Jezusa Kristusa. Pospešitelji molitvenega apostoljstva.

2. **Svečnica.** Vdanost do Marije, Marijanke družbe na visokih šolah. Vsi ženski samostani in njih vstavi.

3. **S. Blaž.** Otroci, ki pojedejo v letu 1892. k prvem sv. obhajili. Nameščenje gorečih duhovnov v duhovnije.

4. **S. Andrej Korzinski.** Delavci. Pregnanje kristjanov in lakota v Kini. Srečna zadnja ura. Težavne družinske zadeve.

5. **Ss. Ingenuin in Albin.** Oproščenje in povišanje sv. Cerkve, zlasti na Avstrijskem in na Nemškem. Briksenška škofija. Spreobrnjenje brezštevilih odpadnikov in grešnikov.

*) Ker je zadnjič po naključji koledar zastal, bo pa treba nadomestovati in po dva godova jemati na dan. Vr.)

6. **S Tit.** Rešitev več v zmotu starokatoličanstva zabredlih. Odstranjenje velikih strankarskih razporov. Važne volitve.

7. **S. Romuvald.** »Duhovni in obhajanci.« Neporavnana pohujšanja. Večja vdeležba možkih pri cerkvenem življenju.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na Milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka oseba priporočena Jezusov, in Mar. Serca, sv. Jožefu in drugim svetnikom za dušno in telesno pomoč. — Prav iskreno se v pobožno molitev priporoča neka družina za srečen izid silno težavnih razmer. Ušlišanje se bo naznanilo v »Danici« in »Cvetju.« — Ponižno se priporočuje v bratovsko molitev neka zadeva, da bi se pravično vredila; drugo pa v družini za pomirjenje razburjenih serc, da bi zopet v kerščanski edinstvi živeli. Priloženi forint je za bratovšnjo Naše Ljube Gospe. (Op. Oddan na zadevno mesto. Vr.)

Zahvala

Pred kaj časom bil sem poklican k bolniku. Slutil sem težko opravilo. Za-to med potom sebe in bolnika priporočim iskreno Devici Brezmadežni — pribežališču grešnikov. — sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Nikolaju, ter obljubim v »Danici« objaviti svojo priserčno zahvalo, ako mi po svoji mogočni prlošnji priomorejo pri tem opravilu. Bil sem — hvala Bogu in Njegovim svetnikom — popolnoma uslišan! — Spolnovaje svojo obljubo ne morem si kaj, da svojim častitl sobratom iskreno priporočim, enako ravnati v težkih slučajih naše svete službe.

Duhovnik.

Pred enim letom sem bila nevarno zbolela in sem se v bratovsko molitev priporočila, ter ako ozdravim, da hočem zahvaliti v »Danici« naznaniti. Ker sem na priprošnje Marije Device zdravje dosegla, izrekam Jezusu in Mariji na večne čase čast in hvalo.

Lože, 27. januarija 1892.

Jozefa Fajdiga.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Č. g. Jož. Debevec, kap. Breznici, je premeščen v Ternovo v Ljubljano; č. g. Fr. Zakrajšek iz Postojne v Ribnico; novomašnik č. g. Jož. Brešar gre za kapl. v Postojno.

Pri sv. Florijanu v Ljubljani bo velečast. P. Vit Löinger, mašnik družbe Jezusove, na Svečnico ob sedmih zjutraj med sv. mašo P. Supriorja, naredil svoje očitne redovne obljube, ali profes.

Umerl je 25. januarija v Št. Andražu na Ko-roškem visokočastiti p. Jožef Kos iz družbe Jezusove. Naj v miru počiva!

General Jezuitov P. Anderledy je umerl v Fiesoli.

Prečastiti gosp. župnik Janez Rozman, pri sv. Jakopu v Ljubljani, je postal častnik kanonik. Slava!

V Monakovem je 26. t. m. umerla vojvodnja Ljudovika Bavarska, mati naše presvite cesarice, po prejetih ss. zakramentih. Tako je avstrijsko ces. hišo zopet zadela bridka zguba. Cesarica Elizabeta je berzobjavno naznanila, da vsled bolezn

more priti v Monakovo. Deržavni zbor je po svojem predsedniku naznanil presvitemu cesarju svoje globoko sožaljenje.

Katoliška družba ljubljanska bode obhajala svojo obletnico 10. svečana (febr.) zvečer ob 1/2 7ih.

Na Verhniki je ondotna katoliška družba rokodelskih pomočnikov v nedeljo, 24. t. m., obhajalo svoj prvi občni zbor, ktereja je pričel s primernim govorom gosp. dekan. Jan. Koprivnikar. Društvo veselo napreduje in šteje 53 udov pomočnikov. Tudi gospod župan Gabriel Jelovšek je oserčeval novo društvo s spodbudnim ogovorom. Č. g. kapl. Bohinjec je predsednikov namestnik; tajnik je tergovec g. A. Bučar, blagajnik pa strojarski mojster g. Fr. Teršar. Gg. učitelji z g. kapl. S. Šmitkom vred družbenike podpirajo s podučevanjem.

Rim. Pretekli torek, 26. t. m., je zborovala kongregacija za ss. obrede. Ravvalo se je za to, da se redemtorist Majella prišteje med svetnike. Sv. Oče so bili pričujoči in zborovanje je terpelo od 10ih dopoldne do 1 popoldne. Sklenili so sv. Oče zborovanje s priporočilom, naj zbrani k Bogu molijo, da jih razsvetli pri njih določilu v tej zadevi.

Važno naznanilo je, da kardinal Ledohovski je postal prefekt v Propagandi, — tako tudi kardinal Vanutelli tajnik za apostolska pisma (Breve), in kardinal Ricci tajnik za prošnje.

Potres. Po nekterih mestih je potres dosti hudo razsajal. V Civita-Lavenji se je poderl stolp in pokopal dva človeka. V Genzanu in Velletru je hiše razdeval. Že pred nekterimi dnevi je bilo rečeno, da je škode za več tisučev.

„La Riezazione.“ Ta list smo bili že omenili; prišli ste 2 številki na svitlo. Na koncu 1. štev. je slika „Opica na univerzi,“ ki je sama več vredna kot naročnina za celo leto (1 gl. 20 kr.: Via alle Monache N. 1.)

Poterdilo. Poslani znesek 60 gl. zbirk „Zgd. Dan.“ in tudi obleko prejel. Serčna hvala! Bog poverni stotero dobrotnikom in posrednikom!

V Slavini, 24. jan. 1892.

Jan. Sajevec.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Anton Kerčon 2 gl. — G. L.—č 1 gl. — Pobožna duh. družina v Ljubljani 20 gl. — Č. g. J. Mulej 5 gl. — Č. g. župnik Ant. Lušin 2 gl. — Č. g. 1 gl. Op.: (Vse druge naročila opravljene. Vr.) — Č. g. župnik Anton Jamnik 2 gl. 80 kr. (Op. Vse drugo vravnano. Vr.)

Za se. Očeta: Iz Šmarjete po č. g. župniku 3 gl.

Za pogorelec v Rakitniku: Iz Šmarjete po č. g. župniku A. Kerčonu 3 gl. — Po č. g. župniku A. Lušinu 5 gl. — Iz Poloma po č. g. župn. Jan. Kunaverji 6 gl.

Za afrikanski misijon: Č. g. župn. Ant. Peterlin 4 gl. — Č. g. župnik Lovšin 1 gl.

Za opravo obožnih cerkev naše škofije: Po č. gg. Uršulinarah v Ljubljani 24 gl. 30 kr. — Neimenovana po č. g. M. Šarabonu 1 gl. 50 kr. — Z. Nevelj zopet 7 gl. 90 kr. — Iz Metlike 24 gl. — Iz Logatec 23 gl. 10 kr. — Iz Št. Jarneja 60 gl. — Iz Dola 8 gl. 10 kr. — Franca Kušar 1 gl.

Za cerkev sv. Jožefa v Prijedoru v Bosni: G. Gomilakova 5 gl. — Neimenovana dobrotnica (za zvonček.) 2 gl.

Za zamarske otroke: Pobožna duhovna družina v Ljubljani 15 gl.